

Sönd. efter nyår

Predikan i Osby kyrka 4 jan 2009

”Guds hus”

Luk 2:41-52

Hans föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. [42] Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden. [43] Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. [44] De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. [45] När de inte hittade honom vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där. [46] Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. [47] Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. [48] Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: "Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga." [49] Han svarade: "Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?" [50] Men de förstod inte vad han menade med sina ord. [51] Sedan följde han med dem ner till Nasaret, och han lydde dem i allt. Hans mor bevarade allt detta i sitt hjärta. [52] Och Jesus blev äldre och visare och vann Guds och människors välbehag.

De hade varit på väg under en dag när de plötsligt saknade honom. Var var han? Jag trodde han var hos dig? De sprang runt bland släktingar och bekanta och frågade om de hade sett honom. Men ingen hade sett till honom, inte sen Jerusalem.

Det var vanligt att man gick i större resällskap, det blev säkrast så ifall man blev utsatt för rövare och rånare. Och det var också vanligt att kvinnor och barn gick först medan männen bildade eftertrupp. Kanske trodde Maria att Jesus var med Josef och tvärtom. Men efter en dags vandrande när man bestämde sig för att slå läger så insåg de att han inte var med alls. Så omärkligt kan det gå att tappa kontakten med någon. Fast egentligen var det ju inte Jesus som hade kommit bort utan Josef och Maria som hade lämnat.

På samma sätt kan det ju bli för oss. Tanken kan plötsligt slå oss: Var finns Jesus? Finns han inte längre hos oss? Men i det läget så är själva saknaden ett gott tecken. Hade vi inte frågat efter honom så hade vi inte saknat honom. Drabbas vi av oro i livet, oro över hur vi har det med Gud, med Jesus så är det en oro som vi ska ta på allvar och inte försöka skaka av oss. Om Josef och Maria intalat sig själva, att "han finns nog med i resällskapet i alla fall" så hade de inte vänt tillbaka till Jerusalem för att

söka honom. Saknaden i sig är alltså själva förutsättningen för att man börjar söka honom.

Blir man av med en annan så är det bästa man kan göra att återvända till den plats där man såg varandra sist. Så Josef och Maria återvände till Jerusalem, till utgångspunkten där de sist hade sett honom. Oron drev dem, saknaden fick dem att vända om. Är vi på väg åt fel håll så lönar det sig inte att gå vidare, då måste vi vända om.

Framme i Jerusalem så började Josef och Maria leta överallt utom i templet. Jerusalem var en stor stad och nu var det extra många besökare på grund av påskhögtiden. Sökandet tog tid, men egentligen inte för att Jesus var svår att finna utan för att de letade på fel ställe. När de till slut fann honom så var han ju fortfarande kvar på den plats den plats de hade lämnat honom. Han hade inte avvikit.

Det var på tredje dagen de fann honom. Något som pekar fram mot hans död och uppståndelse. I tre dagar så var han som död för dem men på tredje dagen fann de honom.

När Maria förebrår honom så är hans förvåning äkta. "Visste ni inte att jag måste vara hos min Fader?"

Hade Josef och Maria satt sig ner och tänkte efter vem han är, hade de nog förstått var de skulle leta. De fann honom först inte eftersom de tänkte att han var väl som alla andra tolvåriga pojkar. De glömde bort vilket ovanligt barn de hade. Ändå så visste de ju båda vem som var hans riktige far. I templet, i Guds hus, där kände han sig hemma.

Där i templet var det andra som upptäckt vilket synnerligen märkligt barn Jesus var. De lärde i templet talade med honom, normalt brukade de undervisa barn. Här fann de att de fick ta emot undervisning istället. Vi får inte veta vad de samtalade om, bara att Jesus befann sig på en betydligt högre nivå än vad man förväntade sig av tolvåringar. Det här är den enda barndomsberättelsen vi har om Jesus i bibeln. Och vi förstår att Jesus själv på ett tidigt stadium förstod vem han var och var han hörde hemma.

Vill vi finna Jesus så är en viktig fråga att ställa: "Vem är han?" Hur vi svarar på den frågan kan vara avgörande för var vi letar.

Men vi får också svar på vilka vi är och var vi hör hemma av den här berättelsen. Vi har inte bara ett jordiskt hem, utan också ett himmelskt. Kyrkan, Guds hus, är också ditt hem, dit du får gå för att söka Jesus. Hans far är också vår far, vår himmelske far.

Genom dopet har vi blivit upptagna i kyrkan. Kyrkan som är vår mor precis som Gud är vår far. Och då talar jag inte bara om kyrkan som byggnad utan om hela den världsvida gemenskapen där Jesus är Herre.

I slutet av evangeliet så läser vi att Josef och Maria inte förstod vad han menade. Om inte ens de gjorde det så tror jag inte att vi behöver misströsta om inte vi förstår allt.

Men det viktigaste är inte att förstå allt, utan som Maria gjorde: hon bevarade allt detta i sitt hjärta. Hon begrep sig inte alltid på sitt ovanliga barn men tog honom ändå till sig.

Även vi kan bevara Jesus i vårt hjärta, utan att förstå allt. Vi ska snart fira nattvard. Då får du snart möjlighet att ta emot honom under bröd och vin. Vi förstår inte detta, hur det kan vara möjligt, men det gör inget. Man kan ta emot ändå.